

HARLEQUIN®

005
VEERILIAK

n o k t u r n

A muscular man with large, white, feathered wings is the central focus. He is shirtless, wearing dark pants, and holding a sword. The background is a dark, stormy sky with a cityscape at the bottom. The title 'INGLITAPJA' is written in a large, stylized, orange font across the middle of the image.

INGLITAPJA

MICHELE HAUF

MICHELE HAUF
ANGEL SLAYER

2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Michele Hauf

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M02218611

ISBN 978-9949-25-008-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

Musta titaanist trooni taga mäsles sünk meri. Aeg-ajalt läbi väreleva vetemassi paistev troon tõusis merest sünge terassaare tipus.

Troonil istus deemon, sarviline pea rinnale vajunud. Tema laubal oli luust ning sulgedest kroon, võimsad käed puhkasid trooni käetugedel, mida ta oma musta värvi lihaseliste ning pikkade küünistega sõrmedega otsusekindlalt toksis.

Ta oli seal niimoodi sajandeid sõrmi liigutanud. See ei tähendanud midagi, aitas vaid aega surnuks lüüa.

Üle mere pühkis hõbedane pilv, tihe kui elavhõbe. Deemoni selja taga tormlev möll ei teinud vähimatki häält.

Siin teispoolsuses ei eksisteerinud helisid. Mõnikord püüdis deemon omaenda südamelööke tunnetada. Tal oli süda – must ja sepistatud samast kirjeldamatust materjalist, millest ta isegi. Aga ta polnud seda kordagi tuksumas kuulnud. Mitte kunagi.

Tal polnud vaja kinnitust selle kohta, et elab. Ta teadis, et eksisteerib niisugusel tasandil, mis enamikule keelatud ning pelkadele surematutele ligipääsmatu. Kõik kartsid teda.

Ta oli Ashuriel Must, Hingede Röövija, Dethnyhti Valitseja. Ainult tema võis krooni kanda. Mitte ainumaski surelik ega ühegi tasandi üleloomulik olend, olgu ta nii kummaline ja sünge kui tahes, ei võinud enda kohta sama öelda.

Aega siin ei eksisteerinud, kuigi Ashuriel teadis, et kunagi oli ta arvestanud tunde ja päevi – isegi aastaid, milles mõned

oma elu organiseerida armastasid. Temal see vajadus puudus. Ta oli kaotanud igasugused mälestused ajast, füüsilisest eksistentsist, meeltest – ning tunnetest.

Kõik peale ühe emotsiooni, mille külge ta klammerdus kui uppupa ja õlekõrre külge. Kuid ta keeldus selle peale mõtlemast, sest see tähendanuks, et kogu tema olemust tabab piinav valu.

Teda ehmatas, kui mere pigimusta pinna kohal ere valguspahvakas veiklema löi. Ta ei teadnud, et teispoolseses säärast valgust eksisteerib.

Ashuriel tõstis pea. Tema elupaiga sügavustest kaevandatud deemonlikust metallist valmistatud must turvis ta seljas kolises, kuid see heli eksisteeris ainult ta ettekujutustes, mitte päriselt.

Ta ootas, et valgus kaju võtaks ja mingiks äratuntavaks olendiks muutuks, mis meenutaks talle midagi, mida ta ühel teisel ajal ja teises kohas tundnud oli. Ent seda ei juhtunud.

Selle asemel muutus valgus üha eredamaks, kuni Ashur oli sunnitud silmad sulgema, ning isegi siis paistis see oma intensiivsuses läbi deemoni metalsete silmalaugude. Temas tärkas kummaline soojus, kuid ta ei suutnud seda mõista ega defineerida.

„Sind kutsutakse, sinistari,“ lausus valgus nii sügaval häälel, et see Ashurieli metallist rinnas vastu kõmas.

Ja siis oli valgus kadunud. Sellest jäi deemoni laugude taha vaid hääbuv hõbedane kuma.

Kätt laubal asuva luust ja sulgedest krooni poole tõstes võttis sinistari deemon selle peast. Ta paitas küünisega

kolmeteistkümme eri värvi ja isesugust sulge, millest igaüks tähistas kellegi tapmist.

Sinistarised kutsuti vaid ühel põhjusel. Ta oli arvanud, et kõik on kontrolli all ning et suur veeuputus oli ohu minema pühkinud. Veeuputusest võis olla möödunud palju või üsna vähe aega.

Aga ta ei kavatsenud kutse põhjusi kahtluse alla seada.

Kaela ragistades tõusis demon troonilt, ajas käed laiali, sirutas end ning hingas teda ümbritsevas õhus tühjuses sügavalt sisse.

Ashuriel tõi kuuldavale mõirge. Seda häält oli võimalik kuulda ning sünk meri lõi selle peale lainetama. Tal oli selle üle hea meel. Krooni ühe pika sõrme otsas kõlgutades heitis ta selle üle õla, nii et see troonile kukkus.

Peatapja oli jälle ametis tagasi.

Esimene peatükk

Eden Campbell oli väikeses Chelsea pargi vastas olevas nurga-peelses kunstigaleriis ametis ja püüdis end vaos hoida, et mitte laulma hakata või hõisata: „Kuulge, see on mu esimene galeriinäitus! Minu jaoks on see ülioluline – ja sel läheb hästi!”

Ei, see oleks liiga maotu. Kui mõningased ekstsentrilisused välja arvata, tundis Edenit tema rahulikust väljapeetud käitumisest – ning taevalikust säärejoosust, mida ta sel pärastlõunal koos oma kunstiga demonstreerida oli otsustanud.

Kui ta maalis, tundis ta end kõige paremini dressides ning T-särgis, ent ta võis ka seksika ärinaisena ringi käia. Mustas reitele liibuvast nahkseelikus. Valges pikkade varrukate ning V-kaelusega siidpluusis, mille randmetel ja pihaosas olid krooked. Rippuvate teemantkõrvarõngastega, mis tema väljanägemisele vajaliku romantilise nüansi lisasid. Ta oli oma pihani ulatuvad lokid lõdvaks hobusesabaks tõmmanud, et need ta kõrvarõngastesse ei takerduks. Võrgutavad seemisnahast lillad tikk-kontsadega kingad andsid ta välimusele viimase lihvi ning töötasid asju, mida Eden tavaliselt vaid sosinal – ja ainult meestele – lubas.

Eden nõõpis oma vasaku varruka lahti, sest ta ranne kiheles kummaliselt – see surises nii, nagu oleks ta oma küünarnuki ära löönud. Mõte käe sügamisest aga kadus, kui ta tabas musti sarvraamidega prille kandva naise pilgu, kes teda noogutusega tervitas.

„Käitu professionaalselt,” manitses Eden end mõttes. „Sa ju tahad, et su tööd tõsiselt võetaks.”

Nii tõsiselt, kui taevalikku hierarhiat üleloomulikult hästi tundva naise tööd üldse võtta annab. Seda pisiaja hoidis Eden aga hoolikalt vaka all.

Edeni ümber sagivad inimesed olid kõik tema sarnased – rikkad, stiilsed, privilegeeritud. Samas olid nad ka temast erinevad. Eden juurdles, kas ka nemad teavad, mis on südamevalu, unistused ja kinnismõtted, või on nad ainult pealtnäha elus ja ehivad end selleks, et õigesse klassi kuuluvatelt valitud inimestelt tunnustavat peanoogutust pälvida?

Edenil polnud kellegi heakskiitu tarvis. Tema tahtis elada oma maailmas, isegi kui see pealispinnast sügavamal teiste maailmaga ei sarnanenud. Ta üritas teistega väliselt sobituda ning tal läks see õnneks. Enamik inimesi pidas teda privilegeeritud seltskonnadaamiks, kes käis heategevusballidel ning kes oli omal ajal pidevalt ajakirjade kõmubriikidele jututeemat andnud.

Ent kunstnikuna näitas Eden oma tõelist palet, mis ei talunud mitte ühtegi võltsnaeratust. Selle näitusega püüdis ta öelda seda, et tal on vaja hingata oma õhku, mis siis, et see teiste omast täiesti erinev on.

Tema jaoks oli lihtsam inimeste selja taga ringi jalutada ning nende vestlusi tema tööde kohta pealt kuulata kui külastajatega silmast-silma vestlusse asuda. *Saa ometi üle kiustusest neile oma teadmisi edasi rääkida. Kõik on lõuendile pandud, nad võivad selle ise välja mõelda.* Muidugi oli Edenit rahva seas toetamas ka paar sõpra, poole kohaga siin galleriis töötav Todd ning Cammie, Edeni eelkooliaegne

sõbranna, nemad olid aga parajasti kuskile veini ja juustu juurde toppama jäänud.

Järsku kuulis ta üht vestluskildu ning kortsutas kulmu.

„Aga inglid on taevased olendid. Nad on üdini head,“ vaidles üks kriitik oma sõbraga. „Mis pagan see siis on?“

See oli üks Edeni armastatumaid töid.

Eden maalis ainult ingleid, ent ta tegi seda fantaasiaküllaselt. Harva maalis ta valguskiirel pilvedelt laskuvat tiivulist inglit. See kujutluspilt oli liiga ära leierdatud.

Ja ta tõesti teadis, et sulised tiivad ning valged toogad ei pea paika.

Sellepärast oligi tema maalinud titaanist ingli, kelle ulmeliselt mehaaniliste tiibade kujutamiseks oli ta kasutanud binaarkoodeksit. Ingli nägu oli õõnes ja paljastas mesikärje sarnase luu ning koljust välja ulatuvad hõbedased kiud. Ingli pea kohal hõljus Saturni rõngastega sarnanev halo. Ingli naeratus oli võrgutavam kui mõnedel Edeni hiljutistel kohtingukaaslastel.

„See on usumõnitus,“ otsustas kriitik.

Eden kehtis õlgu ning astus edasi. See mees ei kuulunud ilmselt tema teoste potentsiaalsesse ostjaskonda. Ja ükskõik. Eden ei pannudki oma töid välja selleks, et raha teenida; ta tahtis lihtsalt teada, mida teised neist arvavad. Ja siiani oli suurem osa tagasisidest võrratu olnud.

Talle jäi silma üks mees. Too seisis pildi ees, mis kujutas taevast alla kukkuvat inglit. Ingli klaasnäol oli riuklik naeratus ning tema punasest puust tiivad lõõmasid sinistes leekides. Terasvihm oli osa siniseid leeke kustutanud ning vihm pritsis inglilt kukkunud halolt õliste tilkadena laiali. Ingli

silmast voolas üksainus kristalne pisar ning määris ära maa, mida ingel veel puudutanud polnud.

Kuigi tööd uuriv mees nägi iseäralik välja, ei šokeerinud see Edenit. Manhattanil oli igasuguseid inimesi ja Edenile meeldis isikupära poole püüdlemine. Mehe juuksed olid hõbevalged ning punkarlikult püsti. Vasaku silma peal kandis ta musta sidet ning tema valge T-särk tõi esile märkimisväärsed kõhulihased. Tema kõrvadest, ninast, kulmudest ja lõuast rippusid säravad rasked hõbedased needid. Nahkpüksid liibusid plastümbrisena ta kiitsakatele jalgadele, nii et mehe reitel ja puusadel olevad vööd olid ebavajalikud. Tema välimus suisa karjus, et tegu on anarhistiga, kes otsib kohta, kus tuli süüdata.

Tema kõrvale astudes jäi Eden ootama, et mees esimesena midagi ütleks. Ta ei tahtnud oma tööde vaatajaid mingil moel mõjutada.

Mehest hoovas tuttavlikku lõhna. See oli magus ja puuviljalikult aromaadne. Ta lõhnas ahvatlevalt ning see rabas Edenit, kuna säärast tüüpi mehed teda muidu ei tõmmanud – tema eelistas äriülikondades Wall Streeti mehi.

Naise käsi hakkas jälle kihelema – samamoodi surinal ja torkivalt nagu siis, kui käsi või jalg ära sureb. Mis seda küll tekitas? Eden polnud juba mitu nädalat Cammiega tennis mängimas käinud. Ta hakkas varukat üles sikutama, et kätt kratsida, ent meenutas siis endale, et peab rahulikuks jääma.

Kui punkar lõpuks võpatas ja Edenile otsa vaatas, jättis ta mulje, justkui oleks naine tühjalt kohalt tema kõrvale ilmunud.

„Vabandust,” sõnas Eden viisakalt. „Ma ei tahtnud teid ehmatada.”

„Minu viga. Ma olin sellesse maali süüvinud. See on huvitav. Te olete väga...” Mehe üksainus kahvatukuldne silm tõmbus naise nägu uurides pilukile. Õigupoolest oli kuldne vaid selle üheainsa silma põhitoon, selles särasid kaleidoskoobina koos paljud värvitoonid. Mehe teist silma katva sideme alt paistis aga midagi sinist. Ilmselt tätoveering.

„Väga tavaline,” teatas mees lõpuks. „Te hääl on roheline,” jätkas ta siis. „Nelinurkne. Ja te lõhn...” Mees nuhutas nina. „Ühtlane. Aga need kingad. Lillad. Jah. Kena. Lühike nahkseelik. Juuksed... kastanpruunid.”

See veider inventuur ajas Edeni ärevile. Tema ei otsustanud inimeste üle nende riiete, isiklike harjumuste või isegi usu põhjal. Neetud, teda oli liiga palju arvustatud.

Ent intuitsiooni kippus Eden pisut liiga hilja tähele panema.

„Kes te olete?” Mees kallutas pead ning mõõtis teda pilguga. Eden polnud kunagi nii ebamugavat paljastavat pilku kogenud. Ta leidis, et peab end viisakalt välja vabandama ja lahkuma.

Ent mis ta käel ometi viga oli? Edeni häiris, et ta tähelepanu niimoodi hajali on. Tema siidvarruka all oli midagi veidrat lahti. Ta otsustas, et see jääb tal kahtlemata viimaseks korraks oma särgid Viienda avenüü keemilisse puhastusse viia. Ta kahtlustas, et see ettevõtte polnud sugugi nii loodussõbralik, kui reklaamid väitsid.

„Mina olengi see kunstnik,” sõnas ta ning sirutas käe. Punkar silmitses ta kätt mõne hetke, enne kui seda surus. „Eden Campbell.”